

Z nedávných projevů

Nemusím zdůrazňovat mimořádnost chvíle, ve které jsme stanuli prvním dnem nového roku 1993. Snad není v této zemi člověka, který by tuto chvíli neprožíval se zvláštním vzrušením: Za námi je pohnutá cesta mnoha desetiletí společné vlasti, spolupráce obou národních a občanských pospolitostí, a ovšem i nerozdělených církví v obou republikách. V našem nitru leží stín nad tím, že dílo, na němž se podíleli občané od nejvyšších až po řadové, je v troskách. V shromáždění, kde zní prorocké slovo soudu, nemáme kam uhnout: neobstáli jsme ve své občanské, politické, duchovní odpovědnosti. Vina padá na muže politiky, na církve a jejich představitele, na učitele a duchovní vůdce, i na ty, kteří se živí svýma rukama. V rozhodujících chvílích jsme nerozpoznali znamení času, ochabli ve svém úsilí, nestarali se dostatečně o společnou obec. Nic nepomůže sebezpřemlouvání, že jsem učinili vše, co bylo možné . . .

Jsmo otřeseni v jádru svých bytostí . . . Nejen naše politika — i ta nejlepší — se ocitá před soudem! I naše bohoslužby, byť sebepečlivěji připravované, se mohou Bohu protivit, není-li respektováno právo, nedostává-li se v zemi spravedlnosti, je-li ponižována lidskost. Trpí-li obec povážlivými mravními neduhy a převládá-li v ní duchovní prázdnota . . .

Nebude větší cti, kterou si budeme moci vydobýt v rodině evropských národů, než že nás nazvou společenstvím, jež zazdívá trhliny a obnovuje stezky k sídlům. Poté, co jsme ztroskotali v jediném státě, musíme se o to pokusit v společenství dvou a v rámci Evropy. I to se může proměnit v povzbudivý příklad na kontinentě, který se dělí, a často v sváru . . .

*Z novoročního kázání prof. ThDr. Jakuba Trojana,
děkana ETF UK při ekumenickém shromáždění
v katedrále sv. Víta v Praze dne 1. 1. 1993*

Sjezdy České pedagogické společnosti (v Ústí n. L., 20.–21. 11. 1992) i Slovenské pedagogické společnosti (v Bratislavě, 10. 12. 1992) rozhodly, že **Pedagogická orientace** bude nadále vycházet jako jejich **společný** zpravodaj.